

Вихід євреїв

або хто і для чого придумав євреям бога

Єгипет 1444р. до р.х.
Мемфіс, кабінет Фараона Тутмоса IV.
Засідання Ради Національної Безпеки.

Діючі особи:

1. *Фараон Аменхотеп III,*
2. *Командувач Армії,*
3. *Верховний Жрець Нижнього Царства.*

Фараон:

- Так. Добре. З будівництвом закінчили. Переходимо до наступного питання. Що там?

Жрець:

- Євреї.

- Знов євреї? Що на цей раз?

- Те ж саме. Плодяться як кролики. Управи на них нема. Якщо і далі так буде - це вже пряма загроза національній безпеці.

Фараон:

- Що за напасть? Звідки вони взялись?

Командувач:

- Ну, це давня історія, ще чотири століття тому посуха велика була, голод. Пустили ми в дельту ріки кочові племена скотарів, всяких там семітів, гіксосів у якості гуманітарної допомоги. А вони малу-помалу все Нижнє Царство захопили. Аж до Фів.

- Але ж їх вже давно розбили і вигнали.

- Тих, хто зі зброєю були - так.

- А чому ж остальных не вигнали?

Командувач засовався в кріслі:

- Ну, ви ж розумієте... Армія, це ж зріз суспільства... Корупція... як і скрізь...

Фараон:

- Да, положення набирає загрозливих масштабів. Ми можемо опинитись в своїй країні нац. меншиною. Державу можемо втратити, мову, культуру, релігію. Може статись як в цій, як вона?... Україні через три з половиною тисячі років.

Командувач і Верховний Жрець презирнулись.

- Ну, це я так, до слова. В фараонів є й свої джерела інформації. Так що будемо робити?

Командувач:

- Всі попередні дії виявились не ефективними. Ні повитухи, ні сплавляння хлопчиків по ріці не допомогло. Осіли, прижились, не хочуть кочувати в свою Палестину. Навіть залучення їх до роботи терплять.

Фараон:

- А може поспробувати їх асимілювати? Яка там в них релігія?

Жрець:

- А чорт їх знає. Приносять жертви якомусь бичку. А піди розберись, що в них на умі, чи то свому Ваалу, чи нашому Амону. Та й твердошиї вони дуже.

- Це як?

- Та безбожники вони, атеїсти, одним словом дикий народ. Та й жертви богам для них - тільки повід погуляти. Поважають лише своїх предків. Родослівну ведуть аж від початку світу. Сильна родоплемінна привязаність. Ні, в асиміляцію не вірю.

Командувач:

- Може організувати збройний заколот? Підіслати революціонерів-провокаторів. Хай проголосять національно-визвольну боротьбу за незалежність. Вб'ють кількох єгиптян. А ми потопимо тоді "повстання" в крові.

Жрець:

- Пробували таке вже. Поручили були цю справу одному нашому воєначальнику їхнього походження. Мойсею. Так що? До цих пір переховуємо його від євреїв в мого друга Ітра, жерця мадіанського.

- Це який Мойсей? Чи то прийомний син, чи то коханець цариці Хатшенсус? - перепитав Командувач.

Фараон:

- Так, їх не просто на щось спровокувати. Вони і месію свого на страту потягли, щоб римляни не запідозрили їх в підбурюванні до непокори.

Командувач і Жрець знов переглянулись.

Фараон продовжив:

- Та й не охота мені різню влаштовувати. Своє вічне ім'я знеславлювати. Вісімнадцята династія, як-не-як. Ви і лишитесь безіменними, як і є. А що скажуть через кілька тисяч років про Тутмоса IV чи Аменхотепа III? Ми ж цивілізована країна. Не якась там Росія. А що скаже ООН? А Асамблея Африканських Країн? Та й Америка підніме хай. Це ж вам не Чечня і не Курдистан.

Командувач і **Жрець** опустили очі.

Жрець:

- А може їх в теплушки і в пустиню? Як Сталін кримських татар.

Фараон уважно подивився на Жерця.

- У Верховного Жерця теж є свої канали інформації, - скромно сказав Жрець.

- Ні. З кимсь іншим це пройшло б. Але не з євреями. Крику буде на весь світ. Не радий будеш, що і встряв в таке.

Запала довга мовчанка.

- А яка внутрішньо-політична обстановка в Нижньому Царстві? - щоб якимось порушити мовчанку, спитав Фараон.

- Як там прибічники Атона?

- Сидять, - неохоче відповів Жрець.

- Я тут щось не дотягаю, - продовжив Фараон.

- І Ра - бог сонця, і Амон - бог сонця, і Атон - бог сонця. Так чи ж не один е-е-е... бог?

Верховний Жрець відчув в питанні якийсь підвох. Невже донесли про мої контакти з жерцями - прибічниками Атона?

Мозок гарячково шукав виходу.

І раптом іскоркою блиснула рятівна думка.

- Я от що подумав, - почав Верховний Жрець.

- А чому б нам не вбити двох зайців зразу? Позбутись одним махом і євреїв і цієї вредної секти.

- Як це? - хором спитали **Фараон** і **Командувач**.

- Ми запропонуємо атонівцям замість гнити в підвалах до воскресіння Озірісом бути жерцями в євреїв. Розробимо для євреїв легенду, що бог їхнього Абрама, Якова і Йосипа колись обіцяв їм зробити їх великим народом. Богообраним. А ось тепер згадав свою обіцянку і вирішив вивести їх з рабства єгипетського в обітовану країну з молочними і медовими ріками.

- Не повірять євреї в нового бога і не приймуть єгиптян своїми жерцями.

- А ми Мойсея підключимо до цього діла. В простого народу до нього відношення як до заступника.

- Старий він вже. Не сприйме він таких радикальних думок. Він і молодим був, м'яко кажучи, надто вже простим і прямолінійним. Двох слів докупити не звяже.

- Мойсея я беру на себе. З допомогою мого друга Їтра, жерця мадіанського, ми йому влаштуємо очну ставку з богом Абрама і Якова. Та й допомога Їтра буде потрібна, щоб якось допомогти їм адаптуватись в пустині хоч на деякий час, а то рвануть зразу назад. Ну і знаменія всякі робити для підтримки віри. Десь куряву на дорозі підняти, чи дим на горі. А що Мойсей двох слів не звяже - не біда. Є тут у мене один знайомий жрець з атонівців, ну, в смислі сидить в підвалі. Ароном звати. Ото голова. Ми його братом Мойсея представимо. Всі організаційні проблеми він візьме на себе. Ми з ним детально розробимо і легенду про бога Абрама-Якова і обрядовість до дрібних деталей. Все буде на професіональному рівні.

- Таким твердошиїм навязати бога не легко буде.

- Треба щоб при виході вони нашкодили, щоб назад боялись вертатись.

- Як? Вбити кількох єгиптян?

- Ні, єгиптян вбивати не потрібно, а от чутки розпустити можна, що бог Абрама і Якова побив єгиптян. А самі вони хай позичать якісь цінні речі в єгиптян, щоб і в самих рильце в пушку було. Та й допомога якась на дорогу буде.

- А я організую "погоню" з військом і колісницями для більшого страху.

- Ти ж дивись не перестарайся, щоб не догнати. А то вони з своїми дітьми, волами і речами не такі швидкі, як твої колісниці.

- А як же вони в пустині будуть? Вимруть же.

- Ну то вже їх справа. Живуть же якось люди. Хай з хананейцями воюють. Нам легше буде. Та й тепер в них буде власний бог. Хай він за них і потурбується.

Всі троє засміялись.

- Ну що ж. Добре. Працюйте. Даю вам два роки на підготовку. Аменхотеп III, полистав календар, зробив запис: "Вихід євреїв".

- Яке в нас наступне питання?

- Війна з ефіопами...

© «Біблія від Анатолія»

<https://bibledao.com/exit/>